

Zitting 1980–1981

15 974

Wijziging van de Beginselenwet voor de kinderscherming en andere wetten in verband met de verlaging van de leeftijd waarop volgens het Burgerlijk Wetboek de meerderjarigheid wordt bereikt tot achttien jaar

Nr. 6

De vroegere stukken zijn gedrukt in de zitting 1979–1980

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 16 december 1980

De vaste Commissie voor Justitie¹, belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsontwerp, brengt het navolgende verslag uit.

Algemeen

De leden van de C.D.A.-fractie plaatsten hun opmerkingen bij het voorlopig verslag over dit ontwerp van wet tegen de achtergrond van de zojuist verschenen memorie van antwoord op wetsontwerp 15 417 (de civielrechtelijke verlaging van de meerderjarigheidsgrens). Beide ontwerpen betreffen dezelfde materie, waarbij het voorliggende ontwerp zich, naast enkele andere wijzigingen, toespitst op de wijziging in de Beginselenwet kinderscherming (artikelen 3 en 10) en de gevolgen die de verlaging voor kinderschermingspupillen met zich mee zal brengen.

Uit commentaren is gebleken dat het aantal kinderen dat door het wegvalen van de laatste drie jaren niet meer onder een maatregel van kinderscherming zal komen te vallen ± 2200 bedraagt. Aangezien zij qua aantal reeds een belangrijke groep vormen ten aanzien waarvan door de voorgestelde maatregel geen rechtsonzekerheid mag ontstaan vroegen deze leden dringend welke voorstellen de Regering denkt te doen nu de behandeling van de beide wetsontwerpen niet synchroon loopt. De memorie van antwoord ten aanzien van wetsontwerp 15 417 liet 15 maanden op zich wachten. Indien deze termijn zich bij het onderhavige ontwerp herhaalt zullen veel kinderschermingspupillen meerderjarig worden zonder dat zij weten waar zij aan toe zijn, aldus de leden van de C.D.A.-fractie.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden het voorliggende wetsontwerp met instemming begroet. Het ontwerp vormde in hun ogen de onmisbare schakel in het stuk voorgenomen wetgeving, dat beoogde de meerderjarigheid van 21 naar 18 jaar te verlagen. Deze leden verwezen voor hun algemene opmerkingen ten aanzien van de verlaging van de meerderjarigheidsgrens naar hun bijdrage in de voorlopige verslagen over de wetsontwerpen 15 417 en 15 416. Zij wensten zich in het kader van dit wetsontwerp dan ook te beperken tot de gevolgen van de verlaging van de meerderjarigheidsgrens voor de ex-kinderschermingspupillen.

¹ Samenstelling: Abma (SGP), Roethof (PvdA), ondervoorzitter, Haas-Berger (PvdA), Kappeyne van de Coppello (VVD), voorzitter, Stoffelen (PvdA), Van Dam (CDA), Kosto (PvdA), Salomons (PvdA), Patijn (PvdA), Stemerding (PvdA), Van den Broek (CDA), Evenhuis-van Esen (CDA), Lauxtermann (VVD), Wessel-Tuinstra (D'66), Dijkman (CDA), Faber (CDA), Beckers-de Bruijn (PPR), Nijpels (VVD), Korte-van Hemel (CDA), Tripels (VVD) en Van der Burg (CDA).

De leden van de fractie van D'66 betreunden de late komst van dit derde wetsontwerp inzake de verlaging van de meerderjarigheidsgrens. Uit een oogpunt van rechtszekerheid drongen deze leden er op aan de behandeling en inwerkingtreding van de drie wetsontwerpen tegelijkertijd te doen plaatsvinden.

Voortgezette hulpverlening

De leden van de fractie van de P.v.d.A. achtten het verheugend dat met de indiening van dit wetsontwerp ten principale erkend wordt dat het hulpaanbod via het bereiken van de meerderjarigheid niet mag ophouden én dat een zekere continuïteit in de hulpverlening geboden is.

Enkele vragen daarover meenden zij dan ook nog te moeten stellen.

Als men erkent, dat de vraag naar hulp na het 18e jaar kan blijven bestaan, bij voorbeeld een voortdurende begeleiding door een gezinsvoogdij-instelling, en men pleit voor continuïteit in de hulpverlening, hoe kan men dan bepalen dat de hulpverlening op 21 jaar in ieder geval zal ophouden, zo vroegen deze leden zich af. Het gaat hier om een specifieke hulpverlening, die gericht is op jeugdigen en jong volwassenen. Door de grens van 18 jaar los te laten is het justitieel kader toch al losgelaten.

Aan de andere kant wordt aan de continuïteit een zo hoge waarde gehecht, dat de hulpverlening in de leeftijdsfase tussen 18 en 21 jaar ophoudt, indien een andere instelling moet worden ingeschakeld aangezien de continuïteit dan verloren zou gaan. Het recht op hulp van een bepaalde soort – nl. gericht op jeugdigen – wordt opgeofferd terwille van de continuïteit. Het zou echter kunnen gebeuren dat men niet meer in een tehuis wil zijn opgenomen, maar wel prijs stelt op een verdere begeleiding door een voogdij-instelling. Het gevaar doet zich dan voor, dat men maar in het tehuis blijft zitten, met de financiële gevolgen van dien. De kans op brokken is groter, als er geen begeleiding meer is. Hoe wil de Minister dit invullen, zo informeerden deze leden.

Als een jeugdbeschermingsinstelling zowel een voogdij- als een gezinsvoogdij-instelling omvat, is dan wel overschakeling naar een andere vorm van hulpverlening mogelijk? Volgens de memorie van toelichting gaat het er om dat de instelling die tijdens de minderjarigheid van de betrokkene optrad, de hulpverlening moet blijven voortzetten.

Deze leden bevestigden dat de instellingen, die zowel voogdij als gezinsvoogdij omvatten, bij de overgang naar een andere maatregel en dus andere hulpverlening, intern zorgdragen voor een goed verlopende overdracht en de begeleiding daarvan. Toch zou het onredelijk zijn de mogelijkheid om gebruik te maken van een ander soort hulpverlening af te laten hangen van de organisatievorm van de instelling, waar men destijds naar verwezen is. Ook zou het vreemd zijn, indien een jong volwassene wel naar een ander tehuis zou kunnen gaan, als toevallig de instelling beschikt over meerdere kinderschermingstehuizen, terwijl de hulpverlening niet meer zou kunnen worden gegeven, indien men naar een ander tehuis zou willen, dat onder een andere instelling valt.

In het voorstel van de Regering zal de plaatsende instantie – welke de kinderrechter kan zijn – moeten bekijken of een voortzetting van de hulpverlening geïndiceerd is. Indien deze ook zou worden ingeschakeld in die gevallen dat de jong volwassene de voortzetting van de hulpverlening door een andere instelling zou willen, zou het gevaar van eventueel verkeerd gebruik zoveel mogelijk worden tegengegaan.

Het wetsontwerp maakt voortgezette hulpverlening mogelijk als er begeleiding is door een gezinsvoogdij-instelling en als men in een tehuis is geplaatst. Voor de leden van de P.v.d.A.-fractie was het onduidelijk, of deze nazorg ook mogelijk is als de jeugdige in een pleeggezin is geplaatst en of de pleeggezinnen de begeleiding van de voogdij-instellingen kunnen blijven krijgen.

De leden van de C.D.A.-fractie wezen erop, dat het voorliggende wetsontwerp als voornaamse punt wijzigingen bevat van de artikelen 3 en 10 van de Beginselenwet voor de kindbescherming. Hiermee wil het ontwerp garanderen dat kindbeschermingspupillen aanspraak kunnen blijven maken op een voortgezette hulpverlening in dezelfde inrichting (continuïteit) indien zij dat zelf wensen (vrijwilligheid) nadat zij 18 jaar geworden zijn en dus niet meer onder de kindbescherming behoren te vallen. Zij krijgen als meerderjarigen de mogelijkheid een beroep te doen op voor minderjarigen in het leven geroepen voorzieningen. *Op zichzelf konden de leden van de C.D.A.-fractie zich met deze gedachten verenigen. Niettemin wilden zij hierbij enkele opmerkingen plaatsen.*

Ook bij de opzet van dit wetsontwerp gaat men uit van de gedachte dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens de overheid financieel niet mag belasten.

Deze leden vroegen zich af of de geformuleerde criteria om voor de voortgezette hulp in aanmerking te komen niet grotendeels door dit streven waren beïnvloed en te eng waren genomen nu immers 3 jaargangen pupillen niet meer voor rekening van het Ministerie van Justitie zullen komen. Het zou hier ± 2200 minderjarigen betreffen (de bedragen die per dag worden betaald voor een uit huis geplaatste jongere in deze leeftijdscategorie kunnen oplopen tot f 300). Hoeveel zullen er vrijwillig blijven? Is hier een schatting van te maken, zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie. Zij wezen erop, dat in dit verband de Ned. Ver. voor Rechtspraak zich afvraagt in hoeverre de werkbaarheid van de in het ontwerp beoogde voortgezette hulp groot, althans bevredigend zal zijn. «Met hoeveel kindbeschermingspupillen is een zodanige stevige vertrouwensrelatie ontwikkeld dat zij ertoe zullen komen om vrijwillig voortgezette hulp in justitieel kader te vragen en te accepteren (een hulpverlening die hun uitzonderingspositie ten opzichte van leeftijdgenoten nog eens te meer benadrukt, laat staan dat zij die uitzonderingspositie lang (genoeg) verdragen)?», aldus bijlage 3.

Deze leden van de C.D.A.-fractie vroegen zich, gezien het bovenstaande, af of genoemde besparingen wellicht kunnen leiden tot het hanteren van minder strenge criteria, waarbij ook het beschikbaar komen van (extra) personeel een factor is om rekening mee te houden.

Zij memoreerden in dit verband de wens van de commissie-Wiarda om de voortgezette hulpverlening niet te verbinden aan een leeftijdsgrens en om speelruimte te geven voor de meest geëigende vorm van hulpverlening. Het argument in de memorie van toelichting (blz. 9) dat een dergelijke voortgezette hulpverlening niet mogelijk is binnen het justitiële kader, waarbinnen zij is opgezet, riep bij hen vraagtekens op. Te meer daar de Minister van Justitie in zijn toelichting op het ontwerp met zoveel woorden zegt dat voortzetting van de hulpverlening als hier aan de orde (op basis van vrijwilligheid) niet tot het werkkterrein van Justitie, maar tot dat van CRM behoort. Verschillende commentaren gaan hier ook nader op in. Ten aanzien van de vrijwilligheid merkten deze leden op in hoeverre deze voorwaarde gesteld kan worden. Welke alternatieven heeft een kindbeschermingspupil indien hij op achttienjarige leeftijd meerderjarig wordt? In hoeverre zal hij in staat zijn zich zelf te onderhouden (kamerhuur en levensonderhoud)? In hoeverre zullen de gemeentelijke sociale diensten bereid zijn de financiering van een verblijf elders over te nemen? Hoe staat het gedurende de voortgezette hulpverlening met de ouderbijdrage? Dor wie wordt deze vastgesteld en hoe?

Bovenstaande opmerkingen brachten de leden van de C.D.A.-fractie tot de volgende vraag. Zij wezen erop, dat volgens de commentaren het voorontwerp (in bijlage I, blz. 21) een uitgebreide artikelsgewijze uitwerking bevatte van het Uitvoeringsbesluit kindbescherming ten aanzien van de verzoekprocedure en de daarmee gepaard gaande subsidietoewijzing voor de voortgezette hulpverlening. In het voorliggende ontwerp konden zij slechts enige alinea's hierover vinden, welke in algemene bewoordingen waren gesteld. Veel vragen bleven hierdoor naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie open staan: heeft de plaatsende instantie de bevoegdheid

het verzoek niet in te dienen en kan de pupil van deze weigering in beroep gaan? In hoeverre kan de Minister een verzoek geheel of gedeeltelijk inwilligen? Krijgt de pupil van deze beslissing (gedeeltelijke inwilliging) een beroepsmogelijkheid of moet hij een AROB-procedure instellen? Welke is zijn positie indien hij vóór de uitspraak 18 jaar is geworden en hij niet weet of zijn verzoek is ingewilligd? Voorts vroegen deze leden zich af voor hoe lang een verzoek in principe wordt ingewilligd en welke instantie over de verlenging adviseert. Bestaat daartoe een rapportageplicht en door wie? De beantwoording van deze vragen achtten deze leden van overwegend belang voor het juist functioneren van het onderhavige ontwerp. Zij meenden dat althans de beginselen van deze procedure zouden moeten worden opgenomen in de Beginselenwet Kinderbescherming zodat de Kamer tijdig haar oordeel kan geven.

In zijn verzoek om advies (bijlage 1 bij de memorie van toelichting) over het ontwerp aan het WIJN, de NVR en het College van Advies voor de Kinderbescherming spreekt de Minister over «ontwerpen voor een tweetal in bedoeld derde wetsontwerp op te nemen overgangsbepalingen, welke betrekking hebben op tijdelijke voortzetting van de hulpverlening aan hen die bij de inwerkingtreding van de verlaging van de meerderjarigheidsgrens de leeftijd van 18, 19 of 20 jaar reeds hebben bereikt». De leden van de C.D.A.-fractie zochten tevergeefs naar deze bepalingen. Is hier wellicht sprake van een vergissing?

De Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak, afd. Familie- en jeugdrecht, biedt de Minister, niettegenstaande het korte tijdsbestek waarbinnen het advies moest worden uitgebracht, alsnog een goed afgewogen en geadstrueerd advies aan. Heeft de Minister van dit aanbod gebruik gemaakt? In hoeverre week dit advies af van het als bijlage bij de memorie van toelichting opgenomen advies, dat de vereniging zelf typeerde als «een weinig gestructureerde opsomming»?

De leden van de C.D.A.-fractie konden zich verenigen met de wens van de NVR om aan jong-gehuwden voortgezette hulp in de vorm van begeleiding te garanderen. Juist dan zullen deze kindbeschermingspupillen in een fase verkeren waarin zij waarschijnlijk pas voor het eerst affectief aanspreekbaar zijn en kunnen resultaten worden geboekt met een lang werkend effect.

Ten slotte maakten de leden van de C.D.A.-fractie nog een opmerking over de positie van jong-meerderjarige pleegkinderen in pleeggezinnen.

De positieve ontwikkeling van de laatste jaren in de kindbescherming om kinderen zoveel mogelijk in een gezin en als lid van een gezin te laten opgroeien wordt door dit ontwerp van wet niet gehonoreerd. De aan de voogdij-instelling opgelegde nazorg voldoet niet en sluit niet aan bij de verhouding pleegkind - pleeggezin - voogdij-instelling, zoals die functioneerde tot aan het achttiende jaar en welke contractueel was vastgelegd. Om te voorkomen dat de voogdij-instellingen onverplicht komen te staan tegenover de pleeggezinnen als het pleegkind 18 jaar is geworden, meenden deze leden dat de verdere hulpverlening (juist in deze categorie zal er sprake zijn van de meeste vrijwillige verzoeken) wettelijk tegenover de pleeggezinnen zal moeten worden vastgelegd.

De leden van de V.V.D.-fractie constateerden dat al diegenen die commentaar op dit onderdeel van het hele wetgevingspakket hebben geleverd, de mening zijn toegedaan dat de voortgezette hulpverlening aan ex-kindbeschermingspupillen een goede zaak is. Deze leden hechtten eraan dit vast te stellen omdat hieruit blijkt dat de diverse organisaties het eens zijn over het principe, maar dat verschil van mening bestaat over de uitwerking of de gedachte die aan de uitwerking ten grondslag ligt. De hier aan het woord zijnde leden waren er dan ook van overtuigd dat ter zake wettelijke maatregelen genomen dienden te worden en dat niet volstaan mocht worden met niet op wettelijke basis geregelde werkafspraken. Deze leden waren er overigens van overtuigd, dat de behoefte aan hulpverlening juist bij de verlaging van de meerderjarigheidsgrens van 21 naar 18 jaar zeer sterk aanwezig zal blijken te zijn, reden te meer voor het treffen van deugdelijke wettelijke voorzieningen.

De tot de V.V.D.-fractie behorende leden stemden ook in met de stellingname van de Ministers van Justitie en CRM, dat in principe de hulpverlening aan de meerderjarigen geen zaak is voor het Ministerie van Justitie. De voortgezette hulpverlening aan ex-kinderbeschermingspupillen diende in de ogen van deze leden dan ook gezien te worden als een uitzonderingsbepaling. De redenering van de bewindsman dat de voortgezette hulpverlening in ieder geval bij het bereiken van de leeftijd van 21 gestopt dient te worden, kwam deze leden als minder logisch voor.

Indien als meerderjarigheidsgrens 18 jaar wordt gehanteerd, dan is een afwijking van die regel in welke vorm dan ook, min of meer een inbreuk op het principe. Niet goed genoeg valt dan in te zien, waarom die inbreuk vanaf de 21-jarige leeftijd opeens minder gerechtvaardigd zou zijn.

Waar in de memorie van toelichting wordt opgemerkt dat het pakket van hulpverleningsmogelijkheden voor jonge meerderjarigen niet anders samengesteld zal worden dan nu het geval is, konden de leden van de V.V.D.-fractie deze redenering niet helemaal volgen. Het is immers, aldus deze leden, heel goed denkbaar dat de grote toevloed van jonge meerderjarigen het karakter van de hulpverlening behoorlijk zal wijzigen.

Deze leden van de V.V.D.-fractie waren ook niet geheel overtuigd van de wenselijkheid om de hulpverlening na het in het huwelijk treden van een ex-kinderbeschermingspupil maar te stoppen.

De hier aan het woord zijnde leden waren voorts enigszins verbaasd over het standpunt van de Afdeling Familie- en Jeugdrechtspraak van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak ten aanzien van de rol van de kinderrechter ook na het verkrijgen van de meerderjarigheid. Deze leden konden zich niet voorstellen waarom in deze bijzondere situatie kinderrechters niet zouden kunnen besluiten tot verlenging van bepaalde vormen van hulpverlening, terwijl zij dit vóór het bereiken van de meerderjarigheid wel met een gerust hart doen. Uiteindelijk blijft het hier gaan om ex-pupillen die zelf om hulp vragen.

De leden van de V.V.D.-fractie onderschreven het standpunt van de Regering dat de voortgezette hulpverlening gebonden diende te zijn aan de hulpverlening vóór die tijd. Continuïteit in dezen achtten deze leden, ongeacht de leeftijd, van groot belang. Het College van Advies voor de Kinderbescherming ging in de ogen van deze leden voorbij aan de feitelijke situatie in tehuizen en bij organisaties, waar immers sprake is van een groot aantal personeelsleden die zich allen in meerdere of mindere mate met de pupil bezighouden. Wat deze leden betrof ging het hen dus om continuïteit van de instelling, die veelal gepaard zal gaan met continuïteit van de hulpverlening door een groep personen.

De leden van de fractie van D'66 waren verheugd over het voorstel om de hulpverlening aan jong-meerderjarigen op basis van vrijwilligheid voort te zetten. Dat doet niet af aan het feit dat, indien er behoefte bestaat bij andere (jonge) meerderjarigen aan soortgelijke hulpverlening, geïjkte voorzieningen moeten kunnen bestaan danwel moeten worden gecreëerd. Immers, een verschil tussen een 19-jarige die wel voor voortgezette hulpverlening vanwege Justitie in aanmerking komt omdat de hulpverlening al tijdens de minderjarigheid is begonnen en een minderjarige waarbij behoefte aan een zelfde soort hulpverlening wordt onderkend, maar waarbij nog niet eerder hulp is verleend in dit kader, is moeilijk aanvaardbaar. Naar de mening van de aan het woord zijnde leden dient het adequaat antwoord geven op een behoefte aan hulpverlening voorop te staan. Of deze hulp nu wordt gefinancierd door Justitie (i.c. bij voortgezette hulpverlening), dan wel door CRM (i.c. bij niet-voortgezette hulpverlening) moet van secundair belang zijn. Met andere woorden: indien het lenigen van een bepaalde hulpverleningsbehoefte, aanwezig bij een (jonge) meerderjarige het beste kan geschieden indien gebruik gemaakt wordt van voorzieningen die in de voorgestelde regeling vanwege Justitie worden getroffen, dan moet deze mogelijkheid (blijven) openstaan. Financiering via Justitie danwel via CRM leek de leden van de fractie van D'66 neer te komen op een vestzak-broekzak-politiek. Zeker indien voor de toekomst gedacht wordt aan veel meer geïntegreerde sociale

hulpverlening lijkt het onjuist om op formele (indelings- en financierings-) gronden de toegang tot de voor deze betrokkenen meest geschikte voorzieningen te blokkeren.

De continuïteit van de hulpverlening wordt in de memorie van toelichting aldus geïnterpreteerd dat het hierbij alleen zou mogen gaan om voortzetting van de aangevangen hulpverlening door dezelfde instelling. Met het College van Advies voor de Kinderbescherming wezen de leden van de fractie van D'66 deze beperking af. Ook hier moet gelden dat de materiële behoefte aan hulpverlening centraal komt te staan. Dit vereist een zodanige interpretatie van het begrip «continuïteit», dat wanneer de meest geëigende vorm van hulpverlening voor de (jonge) meerderjarige een verordening van de soort van hulpverlening met zich mee zou brengen, dit niet mag worden verhinderd. Zolang een pluriform aanbod van hulpverleningsmogelijkheden in het kader van de geïntegreerde sociale hulpverlening nog onvoldoende tot ontwikkeling is gekomen, zullen in het belang van deze specifieke groep hulpvragenden mogelijkheden moeten worden geschapen zodat zij tevens vanwege Justitie van andere voorzieningen gebruik kunnen maken. Juist bij het toenemen van de leeftijd zal behoefte aan andere (bij voorbeeld meer op zelfstandigheid gerichte) hulpverleningsmogelijkheden zich doen voelen. Ook een niet-justitiële instelling moet hier zeker kunnen worden ingeschakeld. Dat financiering vanwege Justitie in deze gevallen zou op houden, mag er volgens de aan het woord zijnde leden niet toe leiden, dat de pupil dan langer in een (voor haar/hem niet meest adequate) voorziening zal verblijven, danwel de hulpverlening geheel wordt stilgezet. Dit probleem werd door de leden van de fractie van D'66 reeds gesignaleerd in het voorlopig verslag op wetsontwerp 15 417 (blz. 9). De voortgezette hulpverlening strekt, blijkens het ontwerp, niet verder dan tot uiterlijk het 21e jaar, danwel tot de betrokkene eerder huwt.

Evenals thans incidenteel het verzoek tot hulpverlening ook na het 21e jaar wordt gehonoreerd (memorie van toelichting, blz. 7), leek het de aan het woord zijnde leden niet onredelijk te veronderstellen dat ook in de toekomst een hulpverleningsbehoefte zich incidenteel bij de gestelde grenzen (21 jaar of huwelijk) zal bijven doen gevoelen. Het hierboven gestelde kon ook hier als voorschot tot een meer geïntegreerde hulpverlening van toepassing zijn.

Overigens waren ook de leden van de fractie van D'66 van mening dat de zorg vanwege Justitie zo kort mogelijk moet zijn, maar zolang geen aanvaardbare alternatieven (CRM-voorzieningen) aanwezig zijn, moet opvang in justitie-instellingen altijd mogelijk zijn of blijven.

De leden van de P.P.R.-fractie merkten op, dat zij de grootste moeite hadden met het uitgangspunt van de Regering dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens géén financiële gevolgen mag hebben. Deze leden noemden het zeer wezenlijk dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens gepaard gaat met een financiële onafhankelijkheid. Zij meenden dat daarmee in een aantal gevallen een oplossing van de problemen dichterbij kan worden gebracht. Zij vroegen zich af of de gevolgen van een dergelijke financiële onafhankelijkheid zo groot zouden zijn dat dit het star vasthouden aan het uitgangspunt «budgettair neutraal» rechtvaardigt. Kan de Regering cijfermatig inzicht geven op dit punt?

De leden van de P.P.R.-fractie vonden de stellingname van de Minister – de zorg vanwege het Ministerie van Justitie dient niet langer te duren dan thans bij het bestaan van een maatregel van kindbescherming het geval is – te beperkt, gezien de coördinerende taak van de Staatssecretaris ten aanzien van het jeugdwelzijnsbeleid. Zijn er wat betreft mogelijke andere regelingen van hulpverlening aan jonge meerderjarigen nog initiatieven van de Regering te verwachten? Verder informeerden deze leden naar overgangsbepalingen, welke zij in het wetsontwerp misten.

Ten slotte vroegen deze leden een nadere reactie op de gedachte van het College van Advies voor de Kinderbescherming dat, indien vóór de meerderjarigheid (18 jaar) van de pupil reeds duidelijk wordt dat afronding van de

hulpverlening vóór het eenentwintigste jaar niet tot de mogelijkheden behoort, vóór dat tijdstip een keuze dient te worden gemaakt ten aanzien van eventuele andere vormen van hulpverlening dan die waarvoor de Beginselenwet voor de kindbescherming mogelijkheden biedt (blz. 13).

Het lid van de P.S.P.-fractie stelde allereerst de vraag, wat de mening van de Minister is over het standpunt van de Nationale Raad voor Maatschappelijk Welzijn betreffende het nieuwe lid 2 van artikel 10 Beginselenwet Kinderbescherming, namelijk dat het wenselijk is, dat de 18- tot 21-jarigen die vóór hun 18de jaar krachtens een kindbeschermingsmaatregel uit huis zijn geplaatst en na hun 18de vrijwillig de hulpverlening willen voortzetten, in dezelfde situatie komen te verkeren en op dezelfde wijze worden behandeld als de 18- tot 21-jarigen, die vóór hun 18de jaar op vrijwillige basis uit huis zijn geplaatst en dat na hun 18de willen continueren. Hij wees erop, dat daarbij wordt uitgegaan van de gedachte dat de meerderjarige een overeenkomst sluit met het pleeggezin of tehuis, ten einde de vrijheid van keuze van een hulpverlener aan de meerderjarige zelf over te laten. De kosten van de voortgezette hulpverlening van de laatstgenoemden zijn voor rekening van de gemeente (krachtens de Algemene Bijstandswet), met verhaal op de ouders. De kosten voor de eerstgenoemde groep zouden in het voorstel van de Regering voor het Ministerie van Justitie zijn, waardoor de ex-kindbeschermingspupillen afhankelijk blijven van de voogdij-instelling.

Aanpassing van de overige wetgeving

Uit de opmerking, opgenomen onder de vierde alinea bij artikel V (blz. 17, memorie van toelichting), begrepen de leden van de C.D.A.-fractie, dat ouders voortaan het vruchtgenot van vermogen van kinderen tussen 18 en 21 jaar zullen missen en daarvoor dus ook niet meer zullen worden belast. Kan de Regering aangeven hoe groot het verlies voor haar zal zijn tengevolge van deze constructie na compensatie van (zoals in de memorie van toelichting blz. 17 staat) de verminderde toepassing op deze groep van de kinderaf trek en de teruggaafmogelijkheid van artikel 14, zesde lid, van de Wet op de vermogensbelasting, zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie.

De voorzitter van de commissie,
Kappeyne van de Coppello

De griffier van de commissie,
Kerkhofs